Ҷин дар Қуръон ва Суннат

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيكية]

Ҳусейн Тоҷӣ Галадорӣ

Баргардонанда: Абдусаттори Ҳақназар

Таҳия ва тасҳиҳ: Мусъабӣ Ҳамза

2013 - 1434

IslamHouse.com

الجن في القرآن و السنة

«باللغة الطاجيكية»

حسين تاجى گله دارى

ترجمة: عبد الستار حق نظر

مراجعة وتصحيح: مصعب حمزة

2013 - 1434

IslamHouse.com

Мундарича

Пешгуфтор.. 6

Таваккал бар Худо вочиб аст................................ 9

Имон ба ғайб... 15

Чин... 16

Далилҳо аз Қуръони карим................................ 16

Надидани чинҳо далил бар вучуд надоштани онҳо нест.. 22

Чин аз чи чиз офарида шуда аст?...................... 23

Чигуна чинҳои кофир ба оташи азоб кашида мешаванд?... 25

Оё чин мукаллаф аст?.. 28

Навъҳои чин.. 30

Оё чинҳо мехуранд ва менӯшанд?...................... 32

Чин худро ба шакл ва суратҳои гуногун дар 34

меоварад..

Паноҳ бурдан ба ҷин ҳаром аст.......................... 36

Қурбони кардан барои ҷин ҳаром аст................. 38

Кумак хостан аз ҷин ҳаром аст............................ 40

Оё ҷин ба мардум озор ва азият мерасонад?..... 41

Саръ ва ҷинзадагӣ.. 42

Зикри далилҳо аз Қуръон ва суннат................... 43

Иллати ҷинзадагӣ чист?...................................... 47

Нишонаҳои ҷинзадагӣ... 49

Нишонаҳои ҷинзадагӣ дар хоб чунин аст.......... 50

Нишонаҳои ҷинзадагӣ дар бемор....................... 51

Машруъияти илоҷи мас (ҷинзадагӣ)................. 52

Сифатҳои муъолиҷакунанда............................... 54

Кайфияти (чигунагии) илоҷ................................ 55

Марҳилаи аввал пеш аз муъолиҷа кардан......... 55

Марҳилаи дуюм: Илоҷ... 56

Марҳалаи сеюм: Баъд аз илоҷ.............................. 69

Чанд насиҳат барои дар амон будан аз шарри ҷин.. 71

Пешгуфтор

Худованд дар ин ҷаҳон бинобар ҳикмати хеш мавҷудоти зиёде офарида аст, ва ҳар кадомеро барои ҳадафе халқ карда аст, бисёре аз ин мавҷудот бо чашм дида мешаванд ва бисёре ҳам қобили дидан нестанд, ҷинҳое ҳастанд, ки Худованд онҳоро монанди инсонҳо барои ибодат офарида аст, Худованд мефармояд:

﴿وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

[سورة الذاريات ٥٦]

«Халқ накардам инс ва ҷинро магар барои инки ибодатам кунанд».

Сураи Зориёт, ояти 56

Онҳо мавҷудоти ғайби ҳастанд, ки Қуръону суннат аз онҳо сухбат намуда ва имон овардан ба онҳо лозим ва зарури аст, ба тавре, ки уламои ислом иттифоқи назар доранд, ки ҳар кас вуҷуди ҷинро инкор намояд аз доираи ислом берун мешавад, зеро ӯ Қуръон ва суннатро инкор ва такзиб намуда аст.

Албатта мардум тасавуроти гуногун ва мухталиф дар бораи ҷин доранд, ки тасавуроти онҳо вобастаги ба мизони илм ва огоҳии онҳо дарад.

Дар ҷомиаи ҳозираи мо, дар асари ғафлат аз ёди Худо, ва адами парҳез аз муҳаррамот, ва суст шудани пояҳои эътиқоди, шайтон ононро дучори сардаргуми намуда ва аз роҳи рост мунҳариф намуда аст, зеро ҳарчи инсон аз Худо дур шавад шайтон ба вай бештар наздик мешавад.

Масъалаи ҷинзадагӣ ва роҳҳои илоҷи он яке аз масоиле аст, ки имрузҳо инсонҳои бисёре аз мусалмононро ба худ машғул сохта аст, баъзе бо рафтан назди ҷодугарон ва аз роҳи сеҳру ҷоду ва тилисмҳои шайтони ва баъзеи дигаре бо тавассул ба роҳҳои мухталифи дигар хоҳони илоҷ ва шифо аз ин бемори ҳастанд.

Ва агар онҳоро аз ин корҳо манъ кунем хоҳанд гуфт: Пас роҳи шаръии он дар Қуръону суннат чист?

Яке аз дӯстон аз ин ҷониб хостанд ки дар заминаи вуҷуди ҷин ва ҷинзадагӣ ва роҳи илоҷи

шаръии он матолибе ба забони форси ҷамъ овари намоям то ҷавобгуи ин талаби азизон бошад.

Банда бо вуҷуди инки аз навиштани чунин баҳс қосир ва нотавон буд вале бо истиъонат аз Худованд тақозои он дӯсти азизро лаббайк гуфтам, ва китоби ҳозирро ба риштаи таҳрир дар овардам ва ҳамчунин ба фармони расули Худо ҷомаи амал пушида бошам, ки мефармояд:

"Касе, ки метавонад ба бародараш фоида бирасонад, дареғ нанамояд".

Ва умедворам, ки ин китоб роҳнамое бошад барои бародарони мусалмонам ва василаи наҷоти мо дар рӯзи қиёмат бошад, он рӯзе, ки молу дорои бакор наёяд.

Дар поён аз Худованди бузург масъалат дорам, ки ҳамаи моро аз шари шайтони инсу ҷин нигоҳ бидорад.

Илтимоси дуъои нек.

Ҳусейн Тоҷӣ Галадорӣ

20 раҷаби 1421 ҳиҷрӣ.

Таваккал бар Худо воҷиб аст

Таваккал бар Худои бузург амре аст матлуб ва маҳбуб, ва Худованд бар он амр намуда ва мардумро басӯӣ он рағбат дода ва мутаваккилинро ситуда аст:

﴿وعلى ٱللَّهِ فَتَوَكَّلُوٓاْ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ﴾

[سورة المائدة ٢٣]

«Ва бар Худо таваккал кунед, агар аз мӯъминон ҳастед!»

Сураи Моида, ояти 23

Пас агар мо мусалмони ҳақиқи ҳастем бояд таваккал бар парвардигорамон кунем.

﴿وَمَن يَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسۡبُهُۥ﴾

[سورة الطلاق ٣]

«Ва ҳар кас, ки бар Худо таваккал кунад, Худо ӯро кофи аст».

Сураи Талоқ, ояти 3

﴿رَّبَّنَا عَلَيۡكَ تَوَكَّلۡنَا وَإِلَيۡكَ أَنَبۡنَا وَإِلَيۡكَ ٱلۡمَصِيرُ﴾

[سورة الممتحنة ٤]

«Парвардигоро! Мо бар ту таваккал кардем ва ба сӯӣ ту боз гаштем ва бозгашт ба сӯӣ ту аст».

Сураи Мумтаҳина, ояти 4

﴿وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱلۡحَيِّ ٱلَّذِي لَا يَمُوتُ﴾

[سورة الفرقان ٥٨]

«Ва таваккал кун бар он зиндае, ки ҳаргиз намемирад»

Сураи Фурқон, ояти 58

Ҳамоно таваккали содиқ ва ҳақиқи бар Худованд, таъаллуқи дил бар Аллоҳи якто, лаззат ва ширини дорад, ки шахси мусалмон онро дар дили худ меёбад, ва агар кӯҳҳои дунё бар пушташ гузошта шавад ва мусибатҳо бар вай ҳуҷум оварад, ва бемориҳо бар ӯ чира шавад ҳаргиз лабханди ризоят ва қабул аз вай дур намешавад.

Ҳазрати Абдуллоҳ писари Аббос (р) мефармояд:

«حسبنا الله ونعم الوكيل»

Калимае аст, ки ҳазрати Иброҳим (а) ҳангоме, ки дар оташ андохта шуд фармуд, ва Муҳаммад (с) фармуд: Ҳангоме, ки гуфта шуд:

﴿ٱلَّذِينَ قَالَ لَهُمُ ٱلنَّاسُ إِنَّ ٱلنَّاسَ قَدۡ جَمَعُواْ لَكُمۡ فَٱخۡشَوۡهُمۡ فَزَادَهُمۡ إِيمَٰنٗا وَقَالُواْ حَسۡبُنَا ٱللَّهُ وَنِعۡمَ ٱلۡوَكِيلُ﴾

[سورة آل عمران ١٧٣]

«Ҳамоно мардум барои муқобала бо шумо неру ва ҷамъ овари кардаанд пас аз онҳо битарсед, онон имонашон зиёдагӣ ёфт ва гуфтанд: Худо моро кофи аст ва чи нек корсоз аст».

Сураи Оли Умрон, ояти 173

Ҳазрати Иброҳим (а) халили Аллоҳ таъоло, бутшикани замонаш, падари Пайғамбарон, ба мо чигунаги таваккал бар Аллоҳро меомузад, Ҳазрати Иброҳим (а) дар муҳит ва сарзамини куфр зиндагӣ мекард, ва падараш мушрик буд, ва бут мефурухт, вале ҳазрати Иброҳим (а) аз оғози кудаки тавҳид ва яктопарасти дар дилаш ҷой гирифта буд, ва ба ширку аъмоли мушрикин розӣ набуд, мебинем, ки ӯ табарро ба китфаш мегирад ва равона шуда бо дасти муборакаш бутҳоро реза-реза мекунад ва табарро бар дӯши бути бузург гузошта ва аз бутхона берун

мешавад... Пас сазояш чунин буд, ки ӯро зиндони карданд ва як ғори калон (чуқури) канданд ва дар он ҳезуми зиёде ҷамъ овари намуданд, ҳатто пирзанон ва кудакони зиёде дар ҷамъ оварии ҳезум ширкат карданд, онгаҳ оташ афрухта шуд сипас ҳазрати Иброҳим (а)-ро дар манҷаниқ гузоштанд ва даруни он оташ андохтанд. Ӯ дилаш вобаста бар Худо буд ва таваккалаш бар Ӯ буд. Ва гуфт:

(حسبي الله)

Худо кифоят кунандаи ман аст.

Пас дар он вақти душвор ва сахтӣ, парвардигораш ба фарёдаш мерасад ва нидои илоҳӣ меояд:

﴿قُلۡنَا يَٰنَارُ كُونِي بَرۡدٗا وَسَلَٰمًا عَلَىٰٓ إِبۡرَٰهِيمَ﴾

[سورة الأنبياء ٦٩]

«Гуфтем: Эй оташ, бар Иброҳим сард ва саломат бош».

Сураи Анбиё, ояти 69

Онвақт он оташи шуълавар ба боғи сарсабз табдил ёфт ва оташ бар вай зараре нарасонд, мушрикин дар гирди оташ ҷамъ шуда буданд ва

мунтазири натиҷа буданд, пас ҳазрати Иброҳим (а) аз оташ сиҳат ва саломат берун меояд.

Барон мардуми муъмини ростгӯ,

Чу ингуна гуфтанд қавми ростгӯ,

Шуморо кашонанд дар тангно,

Бибояд битарсед аз он вағо.

Бигуфтанд морост кофи Худо,

Нигаҳбони некест он кибриё.

Ва маънои таваккал ин нест, ки инсон асбобро раҳо кунад, масалан дар ақл рост намеояд, ки инсоне дар хонааш хобрафта ва мунтазири ризқу рӯзи бошад, ки дар манзилаш дохил шавад, дар ривоятҳо омада аст, ки рӯзе ҳазрати Умар (р) гуруҳе аз ҷавонони ибодатгузорро дид, ки дар масҷид нишастаанд, пас аз онон пурсид: Аз куҷо мехӯред?

Онон гуфтанд: мардум ба мо ғизо медиҳанд.

Пас ҳазрат ононро дурра зада ва ба онон гуфт:

Аз инҷо берун шавед, зеро осмон тило ва нуқра намеборонад.

Вале инсон бояд эътиқод дошта бошад, ки Худованд мусабиби асбоб аст, ҳамаи корҳо ба дасти Худо аст ва бо хоҳиш ва хости Ӯ мебошад, балки мо мебинем, ки ҳатто ҳайвонот ва парандагон чигуна ба гирифтани асбоб бо таваккал бар Худо субҳи зуд барои ҷустуҷӯӣ рӯзи мебароянд.

Дар ҳадис омада аст, ки расули акрам (с) фармуданд: «Агар шумо таваккал мекардед бар Худованд таваккали ҳақиқи, ҳар ойна рӯзи дода мешудед ҳамчунонеки парандагон рӯзи дода мешавад, дар ҳангоми субҳ бо шиками холи берун мераванд ва шаб бо шиками пур бар мегарданд».

Аз Худованд масъалат дорем, ки таваккали ҳақиқиро насиби мо гардонад, ва як лаҳза моро бар худ вонагузорад.

Имон ба ғайб

Ончики бар мо пушида аст ва Худо ва расулаш дар бораи он ба мо хабар додаанд ғайб мебошад.

Ва имон ба ғайб яке аз усули бунёди ақидаи исломӣ мебошад, балки аввалин сифате аст, ки Худованд дар Қуръони карим муттақинро ба он васф намуда ва чунин фармуда аст:

﴿الٓمٓ ۝١ ذَٰلِكَ ٱلۡكِتَٰبُ لَا رَيۡبَۛ فِيهِۛ هُدٗى لِّلۡمُتَّقِينَ ۝٢ ٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡغَيۡبِ وَيُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَمِمَّا رَزَقۡنَٰهُمۡ يُنفِقُونَ ۝٣﴾

[سورة البقرة ١-٣]

«Алиф. Лом. Мим. ин китобе аст ки ҳеч шакке дар он нест ва мояи ҳидояти парҳезгорон аст, он касоне, ки ба ғайб имон доранд ва намоз барпо медоранд, ва аз ончи рузияшон додаем нафақа мекунанд»

Сураи Бақара, оятҳои 1-3

Барои ҳамин бар ҳар мусалмон воҷиб аст, ки ба ғайб имон дошта бошад, имоне, ки шак бар он роҳ надошта бошад.

Ҷин

Аз чизҳои ғайбие, ки имон доштан бар он воҷиб аст: Имон доштан ба вуҷуди ҷин мебошад, далилҳои бисёре дар Қуръон ва суннати мутаҳҳара дар бораи вуҷуди онҳо зикр шуда аст.

Далилҳо аз Қуръони карим:

﴿وَإِذۡ صَرَفۡنَآ إِلَيۡكَ نَفَرٗا مِّنَ ٱلۡجِنِّ يَسۡتَمِعُونَ ٱلۡقُرۡءَانَ﴾

[سورة الأحقاف ٢٩]

«(Ба ёд овар эй Паёмбар) ҳангоме, ки гурӯҳе аз ҷинро назди ту равона кардем, ки қуръонро бишунаванд».

Сураи Аҳқоф, ояти 29

﴿يَٰمَعۡشَرَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِ أَلَمۡ يَأۡتِكُمۡ رُسُلٞ مِّنكُمۡ يَقُصُّونَ عَلَيۡكُمۡ ءَايَٰتِي وَيُنذِرُونَكُمۡ لِقَآءَ يَوۡمِكُمۡ هَٰذَاۚ﴾

[سورة الأنعام ١٣٠]

«Эй гурӯҳи ҷин ва инс! Оё расулоне аз шумо ба сӯи шумо наомаданд, ки оятҳои моро бароятон

бозгу мекарданд ва шуморо аз мулоқоти чунин рӯз тарс медоданд».

Сураи Анъом, ояти 130

﴿يَٰمَعۡشَرَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِ إِنِ ٱسۡتَطَعۡتُمۡ أَن تَنفُذُواْ مِنۡ أَقۡطَارِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ فَٱنفُذُواْۚ لَا تَنفُذُونَ إِلَّا بِسُلۡطَٰنٖ﴾

[سورة الرحمن ٣٣]

«Эй гуруҳи ҷин ва инс! Агар метавонед аз марзҳои осмонҳо ва замин бигузаред, пас бигузаред, вале ҳаргиз наметавонед магар бо неруӣ бузург ва калон».

Сураи Ар-раҳмон, ояти 33

﴿قُلۡ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ ٱسۡتَمَعَ نَفَرٞ مِّنَ ٱلۡجِنِّ فَقَالُوٓاْ إِنَّا سَمِعۡنَا قُرۡءَانًا عَجَبٗا﴾

[سورة الجن ١]

«Бигу: ба ман ваҳӣ шуда аст, ки гуруҳе аз ҷин ба суханонам гуш фаро додаанд, сипас гуфтанд: Мо қуръони аҷиб шунидаем».

Сураи Ҷин, ояти 1

﴿وَأَنَّهُۥ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ ٱلۡإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ ٱلۡجِنِّ فَزَادُوهُمۡ رَهَقًا﴾

[سورة الجن ٦]

«Ва инки мардоне аз башар ба мардоне аз ҷин паноҳ мебурданд, ва онҳо сабаби афзоиши гумроҳи ва туғёнаш мешуданд».

Сураи Ҷин, ояти 6

Далилҳо аз суннат:

Имом Муслим аз Абдуллоҳ ибни Масъуд ривоят мекунад, ки фармуд: Шабе ҳамроҳи расули Худо будем, ногаҳон ӯро наёфтем, пас дар водӣ ва дарраҳо ӯро ҷустуҷуӣ кардем, пас гуфтем, ки: Рабуда шуда ё кушта шуда аст, пас ба бадтарин ҳолат шабро гузаронидем, ҳангоме, ки субҳ шуд дидем, ки аз тарафи ҳиро меомад, пас гуфтем: Шуморо ҷустуҷӯӣ кардем ва наёфтем, пас ба бадтарин ҳолат шабро гузаронидем!.

Онгоҳ расули Худо фармуд: «Фиристодаи ҷин назди ман омад, пас ба ҳамроҳи ӯ рафтам, ва бар онон Қуръон хондам».

Ҳазрати Абдуллоҳ мегуяд: Сипас ҳамроҳи мо ба роҳ афтод, ва асари онон ва асари оташи онҳоро ба мо нишон дод ва дар бораи тушае аз расули Худо пурсида буданд, пас ба онон фармуда буда:

«Ҳар устухоне, ки дар он номи Худо бар он бурда шуда барои шумост, вақте, ки ба дастатон мерасад гушти бисёр хоҳад дошт...» сипас расули Худо фармуд:

«Пас бо ин ду (устухон ва саргин) истинҷо накунед зеро, ки хуроки бародаронатон ҷинҳо мебошад».

Муслим 450

Аз Абу Саъиди Худрӣ ривоят аст, ки гуфт: Расули Худо ба ман фармуданд:

«Ҳамоно мебинам, ки ту гусфанд ва саҳроро дӯст дори, пас ҳаргоҳ дар байни гусфандонат ва дар саҳро буди ва онгоҳ, ки барои намоз азон доди пас овозатро баланд кун, зероки овози муазинро ҷин ва инс ва чизи дигаре намешунавад магар инки дар рӯзи қиёмат барои ӯ гувоҳи медиҳад».

Бухорӣ 609

Аз Абдулоҳ ибни Аббос ривоят аст ки гуфт:

Расули Худо ҳамроҳ бо гуруҳе аз ёронаш ба сӯи бозори "Укоз" рафтанд, дар ҳоле, ки миёни шаётин "ҷин" ва ахбори осмон парда ва мониъе пайдо шуда буд, ва оташ порае ба суяшон андохта шуда буд.

Пас шайтонҳои "ҷинҳо" ба сӯи қавмҳояшон боз гаштанд, пас онҳо гуфтанд: Шуморо чи шуда аст? Гуфтанд: Дар миёни мо ва ахбори осмон парда ва мониъе пайдо шуда аст, ва оташ ба сӯи мо андохта шуда аст.

Гуфтанд: Миёни шумо ва осмон пардае пайдо нашуда аст, магар ба хотири инки коре рух дода аст, пас ба суӣ шарқ ва ғарбӣ замин биравед то бубинед, ки чи чизе сабаби монеъият миёни шумо ва ахбори осмон шуда аст.

Сипас он гуруҳе, ки ба сӯӣ Таҳома рафта буданд, ба бозори Укоз расиданд, ва расули Худо ҳамроҳи асҳобаш дар нахла намози субҳро мехонданд, сипас онон ҳангоме, ки Қуръонро шуниданд, ба он гуш фаро доданд, онгоҳ гуфтанд: Қасам ба Худо ин ҳамон чизе аст миёни мо ва ахбори осмон монеъият пайдо

карда аст, пас ҳангоме, ки назди қавмашон баргаштанд, гуфтанд:

Эй қавми мо, бидуни шак, ки мо қуръони аҷибе шунидаем, ки ба сӯи рушд ҳидоят мекунад, пас ба он имон овардаем ва касеро ба парвардигорамон шарик намегирем, пас Худованд бар паёмбараш нозил фармуд:

﴿قُلۡ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ ٱسۡتَمَعَ نَفَرٞ مِّنَ ٱلۡجِنِّ﴾

[سورة الجن ١]

«Бигу: Ба ман ваҳӣ шуда аст, ки гуруҳе аз ҷин ба суханонам гуш фаро додаанд».

Сураи Ҷин, ояти 1

Надидани ҷинҳо далил бар вуҷуд надоштани онҳо нест

Надидани ҷинҳо далил ба вуҷуд надоштани онҳо нест, ва бисёри чизҳо дар атрофи мо вуҷуд дорад аммо мо онҳоро намебинем, монандӣ барқ, ки ҷараён дорад, вале мо онро намебинем, лекин барои исботи он ба асари он дар чароғҳо ва ғайра истидлол мекунем, ва ҳамчунин ҳавое ки ба василаи он вуҷуди онро иҳсос мекунем.

Балки руҳ, ки бар асоси он зиндагии мо устувор аст ва бидуни он мемирем, бо вуҷуди инки онро намебинем ва ҳақиқати онро намешиносем, аммо ба мавҷуд будани он имон дорем.

Ва чизҳои дигаре монанди ҷозибаи замин, неруи оҳанрабо ва ғайраро низ метавон ном бурд.

Ҷин аз чи чиз офарида шуда аст?

Ба таври қатъи ва яқин оятҳои Қуръон ва ҳадисҳои Паёмбар (с) бар ин далолат доранд, ки ҷин аз оташ офарида шуда аст.

Худованд мефармояд:

﴿وَخَلَقَ ٱلْجَآنَّ مِن مَّارِجٍ مِّن نَّارٍ﴾

[سورة الرحمن ١٥]

«Ва ҷинро аз оташ халқ кард».

Сураи Ар-раҳмон, ояти 15

Ҳазрати Абдуллоҳ ибни Аббос мефармод: Яъне: Аз оташи холис, ва дар дигар ривоят: Аз шуълаҳои оташ[1].

Ва Худованд мефармояд:

﴿وَٱلْجَآنَّ خَلَقْنَٰهُ مِن قَبْلُ مِن نَّارِ ٱلسَّمُومِ﴾

[سورة الحجر ٢٧]

---

[1]- Тафсири ибни Касир, сураи Арраҳмон 15.

«Ва ҷинро пеш аз он аз оташи гарм ва сӯзон халқ кардаем».

Сураи Ҳиҷр, ояти 27

Ва Иблис вақто, ки ба саҷда кардан ба Одам (ъ) амр шуд чунин фармуд:

﴿قَالَ أَنَا۠ خَيۡرٞ مِّنۡهُ خَلَقۡتَنِي مِن نَّارٖ وَخَلَقۡتَهُۥ مِن طِينٖ﴾

[سورة الأعراف ١٢]

«Ман аз Одам беҳтарам, манро аз оташ офаридаи ва ӯро аз хок офаридаи».

Сураи Аъроф, ояти 12

Ва ҳазрати Ойша (р) мегуяд: Расули Худо (с) фармуданд: «Фариштагон аз нур офарида шудаанд, ва ҷин аз оташ офарида шуда, ва Одам (ъ) аз ончики барои шумо васф шуда офарида шуда аст»

Муслим 2996

Чигуна ҷинҳои кофир ба оташи азоб кашида мешаванд?

Ин саволе аст, ки хелеҳо онро матраҳ мекунанд, ва агар онҳо каме фикр ва андеша намоянд, ҷавоби ин саволро хоҳан ёфт.

Маълум аст, ки инсон аз хок офарида шуда аст вале феълан ӯ хок нест, фақат асли ӯ аз хок буда аст, инчнин ҷин низ аз оташ офарида шуда вале феълан ӯ оташ нест. Далилҳои зиёде дар ин бора вуҷуд дорад.

Ҳазрати Ойша (р) мефармояд:

Расули Худо дар ҳолеки намоз мехонданд шайтоне наздаш омад, онгоҳ расули Худо ӯро маҳкам гирифт ва гулуяшро фишор дод, ва фармуданд:

«Онқадар гулуяшро фишор додам, то инки сардии забонашро бар дастам эҳсос кардам».

Насои дар Сунани кубро (11639) ривоят кардааст. Ҳадис саҳеҳ аст.

Аз ин ҳадис чунин натиҷа мегирем, ки ҷин феълан оташ нест, зеро агар оташ мебуд расули Худо

сардии забони шайтонро бар дасти худ эҳсос намекард.

Ва дар ҳадиси дигаре омада аст, ки расули Худо фармуданд:

«Душмани Худо, Иблис, шуълае аз оташ барои гузоштани он дар чеҳраам овард... ».

Муслим рақами 562

Аз ин ҳадис чунин мефаҳмем, ки агар шайтон ба кайфиятеки офарида шуда (оташ) боқӣ мебуд ҳоҷате барои овардани шуълае аз оташ надошт.

Ва ҳамчунин расули акрам (с) фармуданд:

«Шайтон монанди хун дар раги инсон ҳаракат мекуанд».

Нисои дар сунани кубро (11439) ривоят карда аст.
Ҳадис саҳеҳ аст

Пас агар ба ҳолати худаш боқӣ мебуд ҳар ойна ҷасади инсонро месӯзонд.

Ва бояд гуфт: Инсоне, ки аз хок офарида шуда аст шиканҷа додани он ба воситаи хок мумкин мебошад ва ҳамчунин метавон онро бо об азоб ва шиканҷа кард. Пас ҳеҷ ҷои таъаҷуб нест, ки шайтон ва ҷин ки аз оташ офарида шудаанд ба воситаи оташ шиканҷа ва азоб шаванд. Зеро Худованд ба ҳарчиз қодир ва тавоно аст.

Оё ҷин мукаллаф аст?

Мегӯям: Бале, ҷин низ ба монанди инсон мукаллаф бар ба ҷой овардани авомири шаръӣ аст.

Ба далили, ин фармудаи Худованд:

﴿يَٰمَعۡشَرَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِ أَلَمۡ يَأۡتِكُمۡ رُسُلٞ مِّنكُمۡ يَقُصُّونَ عَلَيۡكُمۡ ءَايَٰتِي وَيُنذِرُونَكُمۡ لِقَآءَ يَوۡمِكُمۡ هَٰذَاۚ قَالُواْ شَهِدۡنَا عَلَىٰٓ أَنفُسِنَاۖ وَغَرَّتۡهُمُ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَا وَشَهِدُواْ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمۡ أَنَّهُمۡ كَانُواْ كَٰفِرِينَ﴾

[سورة الأنعام ١٣٠]

«Эй гурӯҳи ҷин ва инс! Оё Паёмбароне аз шумо ба сӯи шумо наёмаданд, ки оёти моро бароятон бозгуи мекарданд ва шуморо аз мулоқоти чунин руз тарс медоданд?».

Сураи Анъом, ояти 130

Ва ҳамчунин ба ин далил, сухани Худованд:

﴿فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ١٣﴾

[سورة الرحمن ١٣]

«Пас (эй гурӯҳи ҷин ва инс) кадом неъматҳои парвардигоратонро инкор мекунед».

Сураи Ар-раҳмон, ояти 13

Ва уламои ислом бар ин матлаб иттифоқи назар доранд, ки ҷин низ монанди инсон мукаллаф мебошад.

Ва Худованд мефармояд:

﴿وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

[سورة الذاريات ٥٦]

«Ман ҷин ва инсро наёфаридам, магар барои инки ибодатам кунанд».

Сураи Зориёт, ояти 56

Дар натиҷа ҷин низ барои ибодат ва бандаги офарида шуда аст. Пас подоши солиҳон ва некукоронашон биҳишт ва кофирону золимону бадкоронашон дӯзах мебошад.

Ва ҳамчунин дар бобҳои гузашта зикр намудем, ки расули Худо (с) барои хондани Қуръон ва баёни аҳкоми дин наздашон рафтанд, пас бар ин далолат дорад, ки онҳо низ мукаллаф ба умури шаръи ва дини ислом мебошанд.

Навъҳои ҷин

Ҷинҳо навъҳои гуногун ҳастанд, дар ҳадис омада аст, ки расули Худо фармуданд:

«Ҷинҳо се навъ ҳастанд, як навъи аз онҳо пар доранд, ва дар ҳаво парвоз мекунанд, ва навъи дигаре морҳо ва каждумҳо ҳастанд, ва навъи сеюми онҳо зиндаги мекунанд ва куч менамоянд».[1]

Ҷои зиндагии ҷинҳо

Ҷинҳо бештар ҷойҳои хилват ва саҳро, ва ҷойҳое, ки дар он касе зиндагӣ намекунад дӯст медоранд, ва ба ҳамин хотир буд, ки расули Худо (с) барои даъвати онҳо ба сӯи Аллоҳ таъоло ва таълими Қуръон барояшон ба саҳро мерафтанд. Чуноне, ки дар ҳадисҳо омада аст.

Ва баъзе дигар аз ҷинҳо дар ҷойҳои касиф ва партовҳо зиндаги мекунанд, ва ин ба хотири он аст, ки онҳо боқи мондаи хуроки инсонҳоро мехуранд. Чунонеки дар ҳадис зикр шуда аст.

1- Ҳадиси саҳиҳ аст, имом Таброни дар муъҷами кабир (214 / 22) ва ибни Ҳиббон дар саҳиҳ (6156) ва Ҳоким дар мустадрак (456/2) ривоят кардаанд.

Ва баъзе дигар аз онҳо дар хонаҳо бо ҳамроҳи инсонҳо зиндаги мекунанд.

Ва ҳамчунин дар ҳамомҳо ва дастшуйҳои (ҳоҷатхонаҳо) зиндаги мекунанд. Дар ин ҷойҳо бештар ҷинҳои кофир зиндаги мекунанд, зеро онҳо ҷойҳои нопок ва касифро бештар дӯст медоранд, ва аз бӯи хуб хусусан аз бӯи мушк бадашон меояд.

Ва ҳамчунин дар шикофиҳо ва сӯроххо зиндаги мекунанд, зеро дар ҳадис омада аст ки:

"Расули Худо (с) аз пешоб кардан дар сӯрох манъ карда аст"[1].

Аз Қатода яке аз ровиёни ин ҳадис пурсида шуд: Барои чӣ пешоб кардан дар сӯрохиҳо кароҳат дорад? Гуфт: Гуфта мешавад, ки ҷои зиндагии ҷинҳо мебошад.

Ва инчунин ҷин дар ҷои хобгоҳи шутур зиндаги мекунад, чунонеки дар ҳадис омада аст.

---

[1]- Аз Абу Довуд ба шумораи (29) ва Аҳмад (82/5) ва Ҳоким (186/1) ривоят карда аст.

Оё ҷинҳо мехуранд ва менӯшанд?

Ҳадисҳои зиёде ривоят шуда аст, ки ҷин мехурад ва менӯшад. Ҳазрати Абуҳурайра (р) ривоят мекунад, ки ӯ ҳамроҳи Пайғамбар (с) буд, ва барояшон об барои қазои ҳоҷат ва таҳорат мегирифтанд. Рӯзе ҳамроҳ бо об аз пушти Паёмбар (с) мерафт, пас расули Худо фармуд:

«Ин кист?»,

Ӯ гуфт: Ман Абуҳурайра ҳастам, расули Худо фармуд:

«Бароям чанд санге барои таҳорат гирифтан биёр, ва устухону саргин наёр» Пас ман сангҳоро дар бағали худ гирифта будам овардам ва назди расули Худо гузоштам, то инки эшон тамом карданд, ҳамроҳашон роҳ рафтам, ва сипас пурсидам: Устухону саргин чи корашон аст (чи чиз доранд)?.

Фармуданд: «Он ду хӯроки ҷин мебошад, чунки гурӯҳе аз ҷинҳои Насибийин назди ман омаданд (ва чи ҷини хубе) онгоҳ аз ман туша талаб карданд, ман барояшон аз Худо хостам ва дуъо кардам, ки бар ҳеҷ

устухон ва саргине гузар накунад, магар инки бар он хурок биёбанд»[1].

Ва ҳазрати Абдуллоҳ писари Умар (р) ривоят мекунад, ки: "(Инсон ҳар вақт, ки) Хост ғизо бихурад бо дасти рост бихурад, ва ҳаргоҳ хост об бинушад пас бо дасти рост бинушад, зеро ки шайтон бо дасти чап хурок мехурад ва бо дасти чап об менушад"[2].

---

[1]- Бухорӣ (3860).

[2]- Муслим (2020) ривоят карда аст.

Ҷин худро ба шакл ва суратҳои гуногун дар меоварад

Худованди бузург ва қодир ин қудратро ба ҷин дода аст, то худро ба суратҳои мухталиф ва гуногун дароварад, ва дар ҳадисҳои бисёре ин ҳақиқат собит мебошад, ки онҳо бештар ба сурати саги сиёҳ, ва мору каждум барои инсон зоҳир мегарданд.

Ва ҳамчунин ба шаклу сурати инсонҳо зоҳир мегарданд, чуноне, ки дар рӯзи ҷанги "Бадр" шайтон ба шакли Суроқа ибни Молик барои мушрикин зоҳир шуд ва гуфт: Имруз касе бар шумо ғалаба намекунад ва ман ҳимоят кунанда ва пуштибони шумо ҳастам.[1]

Ҳамчунин ҷин худро ба шакли шутур, гов, гусфанд, асп, ва парандагон низ дар меоварад...

Пас агар ҷин дар сурат ва шаклҳое, ки гуфтем ошкор шавад, метавонем онҳоро мушоҳида кунем, аммо дар сурат ва шакли аслие, ки Худованд онҳоро офарида

1- Ба сирати ибни Ҳишом (534/1) ва тафсири ибни Касир (93/4) муроҷиъат шавад.

аст, дидани онҳо мумкин нест чуноне, ки дар Қуръони карим омада аст:

﴿إِنَّهُۥ يَرَىٰكُمۡ هُوَ وَقَبِيلُهُۥ مِنۡ حَيۡثُ لَا تَرَوۡنَهُمۡ﴾

[سورة الأعراف ٢٧]

«Шайтон ва ҳамдастонаш шуморо мебинанд, аз ҷое, ки шумо онҳоро намебинед».

Сураи Аъроф, ояти 27

Панох бурдан ба ҷин ҳаром аст

Худованд дар Қуръони карим аз забони ҷин ҳикоят мекунад, ки гуфтанд:

﴿وَأَنَّهُۥ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ ٱلْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ ٱلْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا﴾

[سورة الجن ٦]

Имом ибни Касир дар тафсири ин оят менависад: "Яъне мо ҷинҳо чунин фикр мекардем, ки бар инсонҳо бартари дорем, зеро ки онҳо харгохе дар ҷойҳои тарснок ва дар саҳро ва биёбон биафтоданд ба бузурги ҷинҳо дар он минтақа ва макон панох мебурданд, мабодо бар онҳо бади ва зараре бирасад. Пас ҷинҳо ҳангоме диданд, ки инсонҳо аз онҳо тарс ва ваҳшат доранд кушиш карданд бисёри онҳоро битарсонанд, то зиёдтар ба онҳо панох биёваранд..."[1]

Панох бурдан бар ҷин ширк аст ва Худованд чизи беҳтар аз он ба мо ато карда аст, Хавла духтари Ҳаким мегуяд: Аз расули акрам (с) шунидам, ки мефармояд: «Ҳаргоҳ яке аз шумо дар ҷое манзил гирифт, ин дуъоро бихонад:

[1]- Тафсири ибни Касир (8/310) сураи Ҷин.

"أعوذ بكلمات الله التامات من شر ما خلق".

«Панох̣ мебарам ба калимаҳо комили парвардигор аз шарри ончи, ки офарида аст.»

Ва ин дуъоро то замоне, ки дар он макон аст бигуяд, чизе ба ӯ зарар намерасонад".[1]

1- Муслим (2708).

Қурбони кардан барои ҷин ҳаром аст

Уламои ислом дар ин масъала иттифоқи назар доранд, ки барои ҷин қурбони кардан ҳаром, балки ширк аст, зеро ин қурбони барои ғайри Худо аст, ва ҳаргиз хурдани гушти он барои мусалмон раво нест, чи расад бар инки шахси мусалмон ин корро анҷом диҳад.

Бояд қурбони барои тақарруб ба даргоҳи илоҳӣ анҷом бигирад ва касе, ки барои ғайри Худо қурбони мекунад дар шариъати ислом малъун номида шуда аст.

Ҳазрати Али писари Абутолиб (р) аз расули Худо (с) ривоят мекунад, ки фармуд: «Худованд лаънат кунад касеро, ки барои ғайри Худо забҳ мекунад»[1].

Вале бо вуҷуди ин афроди ҷоҳил ва нодоне дида мешавад, ки барои кушодани сеҳр барои илоҷи шахси ҷинзада назди соҳир ва он касоне, ки бо ҷин робита доранд меранданд.

[1]- Муслим 1987.

Ва онҳо низ ҳайвонҳои бо сифатҳои хос талаб мекунанд, сипас онро барои ҷин қурбони мекунанд ва хуни онро ба бадани мариз мемоланд, онгоҳ дастур медиҳанд, ки онро дар фалон чоҳ (ё қабристон ё ҷои муайяне, ки хосси ҷинҳо аст) биандозанд, ва дар ҳангоми андохтан номи Худоро нагиранд, зеро ин қурбони барои ҷин аст, ки аз он манъ шуда аст, агарчи он ҷодугар нагӯяд, ки барои ҷин қурбони мекунад.

Чунки аъмол ва кирдори инсон вобастаги ба нияташ дорад.

Кумак хостан аз ҷин ҳаром аст

Роҳу равиши ҷодугарон бар кумак ва мадад ҷустан аз ҷин ва шайтонҳо устувор аст, ва мадад хостан аз ғайри Худованд ширк аст.

Бояд бигуем, ки шайтону ҷин ҳеҷ вақт хидмате барои ҷодугар анҷом намедиҳанд, магар дар сурате, ки ҷодугар бо гуфтани сухани куфр ва ё бо анҷом додани аъмоли куфри кофир гардад.

Ва ҳарчи бештар нофармони ва сарпечии амри Худоро бикунад шайтонҳо бештар ба ӯ наздик мешаванд, ва фармонашро бештар баҷо меоваранд.

Ва он таъаввузот ва туморҳое, ки ҷодугарон менависанд, бештари онҳо суханони ширкомез ва куфр аст, ки бо ҳарфҳои номафҳум навишта шудаанд.

Ва ҳамчунин талаби мадад аз авлиёи ҷин ва шайтонҳо мебошад. Ҳарчанд, ки баъзе аз калимот ва оёти Қуръонро барои фиреб додани мардуми нодон ба он шомил мекунанд, то мардум чунин гумон кунанд, ки онҳо бо истифода аз калимаҳои Қуръон таъвиз ва дуъо менависанд.

Оё ҷин ба мардум озор ва азият мерасонад?

Бо далилҳои мухталифи нақли ва ақли собит шуда аст, ки ҷин ба инсон озор ва азият мерасонад, ва ин озору азият ё ба хотири он аст, ки инсон онҳоро озор расонидааст, масалан: Бар сарашон оби гарм рехта ё бар онон пешоб карда, ё инки дар манзилашон манзил намудааст, пас аз ӯ интиқом мегиранд ва ба ӯ озор ва азият мерасонанд ва ё бе ягон сабаб мехоҳанд ба ӯ озор расонанд.

Ва ин фақат як навъи зулму ситам аст, ҳамчуноне, ки инсонҳо ҳангоме, ки сиришташон дигаргун мешавад ва имонашон заъиф мегардад баъзеашон нисбати дигарашон зулму ситамро раво медоранд.

Саръ ва ҷинзадагӣ

Саръ иборат аз халале аст, ки дар ақли инсон ба вуҷуд меояд, ба тавре, ки намедонад чи мегуяд ва чи гуфта аст, ва шахси масруъ қодир ба идораи ҳаракатҳои худ нест.

Саръ ба ду навъ аст:

Якум: Саръ тавассути нафсҳо ва арвоҳи хабис ва бад (ки он ҷинзадагӣ аст).

Дуюм: Саръ ба хотири ахлот ва ин навъи саръро табибҳо дар бораи сабаби илоҷи он сухан мегуянд.

Ва навъи аввали онро бисёри табибҳо ва ақлониҳо инкор мекунанд. Вале бояд бигуем, ки ин навъ аз анвоъи саръ бо нақл ва ақл собит шуда ва чизе аст, ки мушоҳада мешавад ва ҷои инкораш нест.

Зикри далилҳо аз Қуръон ва суннат

Аввал: Далил аз Қуръон:

﴿ٱلَّذِينَ يَأۡكُلُونَ ٱلرِّبَوٰاْ لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ ٱلَّذِي يَتَخَبَّطُهُ ٱلشَّيۡطَٰنُ مِنَ ٱلۡمَسِّۚ
٢٧٥﴾

[سورة البقرة ١٧٥]

«Касоне, ки рибо мехуранд (дар рӯзи қиёмат) бар намехезанд магар монанди касе, ки бар асари тамоси шайтон девона шуда... ».

Сураи Бақара, ояти 175

Имом Қуртуби мегуяд:

"Ин оят далил аст, бар ботил будани гуфтори касоне, ки саръи тавассути ҷинро инкор кардаанд ва гуфтаанд: Шайтон дар бадани инсон роҳ надорад..."[1].

1- Тафсири Қуртубӣ (3/355).

Дуюм: Далил аз суннат:

Ато писари Абирабоҳ мегуяд: Абдуллоҳ писари Аббос ба ман гуфт: Оё мехоҳи зани биҳиштиро ба ту нишон диҳам?

Гуфтам: Бале. Гуфт: Ин зани сиёҳ, назди расули Худо омада ва арз кард: Эй расули Худо ман гирифтори саръ ҳастам ва дар вақти саръ баданам намоён мешавад, пас бароям дуъо бифармо.

Расули Худо фармуд: «Агар хости сабр куни ва подошат биҳишт хоҳад буд ва агар хости бароят аз Худованд дуъо ва талаб мекунам то туро шифо диҳад?». Ӯ гуфт: Сабр мекунам. Пас гуфт: Эй расули Худо баданам луч ва намоён мешавад, аз Худованд бихоҳ то инки намоён ва луч нашавам. Онгоҳ расули Худо барояш дуъо кард.[1]

Дар ривояти Бухорӣ омада аст, ки номи он зан умми Зафар буд.[2]

Имом ибни Ҳаҷар дар Фатҳул борӣ мегуяд: Дар ривояти Баззор омада аст, ки он зан гуфт: "Ман

[1] Ин ҳадисро Бухорӣ (5452) ва Муслим (2574) ривоят карда аст.
[2] Саҳеҳ Бухорӣ (5452).

аз хабис метарсам, ки манро бараҳна созад" ва мурод аз хабис шайтон мебошад.

Ва саръе, ки умми Зафар ба он гирифтор шуда буд аз навъҳои саръи ҷинзадагӣ буд[1].

Имом Аҳмад аз Яъло писари Мурра ривоят мекунад: Зане назди расули Худо омад дар ҳоле, ки фарзанди хурдсолаш, ки бемор буд (ҷинзада шуда буд) ҳамроҳи худ оварда буд, онгоҳ расули Худо фармуд: «Берун шав эй душмани Худо, ман расули Аллоҳ ҳастам» дар натиҷа он кудак шифо ёфт[2].

Ва дар баъзе аз алфози ин ҳадис омадааст: Мо ҳамроҳи расули Худо дар сафар будем, онгоҳ занеро дидем, ки нишаста аст ва кудаке ҳамроҳаш буд, пас гуфт: Эй расули Худо: Ба ин кудак бало расида аст ва ба хотири балои ӯ моҳам дар бало ҳастем, ва дар шабона рӯз намедонем ӯро мегирад, расули Худо фармуд: "Кудакро ба ман бидеҳ" онгоҳ он зан кудакро баланд кард ва ба расули Худо дод. Ва расули Худо кудакро дар миёни худ ва полони шутураш қарор

[1]- Ба Фатҳулборӣ (10/115) муроҷаъа шавад.
[2]- Муснади Аҳмад (4/172,171).

дод, сипас даҳонашро боз кард ва себор дар он дамид ва фармуданд:

«بسم الله إن عبد الله، أقصا عدو الله»

Онгоҳ кудакро ба модараш баргардонд. Ва фармуд: «Дар ҳангоми баргаштан дар инҷо моро мулоқот кун ва моро аз ҳоли ӯ бо хабар соз».

Яъло писари Мурра мегӯяд: Пас мо рафтем ва дар бозгашт он занро дар онҷо дидем, ки бо худаш се гусфанд дорад.

Расули Худо (с) фармуданд: "Кудакат чигуна аст?" Гуфт: Қасам ба он зоте, ки туро ба ҳақ офарида аст, то ин лаҳза чизе дар ӯ надидаем, ва ин гусфандҳоро бардоред, расули Худо ба ман фармуд: «Поён биё ва якеро бардор ва бақияро ба ӯ баргардон»[1].

[1]- Муснади Имом Аҳмад (4/170).

<u>Иллати ҷинзадагӣ чист?</u>

Ибни Таймия (р) дар бораи ҷин задагӣ мегуяд: Гоҳе бахотири ишқ ва шаҳват мебошад, ва бештар ба иллати душмани ва маҷозот сурат мегирад, яне инки баъзе инсонҳо бар онҳо озор ва азият бирасонанд, ва ё инки ҷинҳо чунин гумон кунанд, ки онҳо қасдан озор ва азияташон медиҳанд, бо пешоб кардан бар онҳо, ё бо рехтани оби гарм, ва ё куштани баъзе аз онон, агарчи худи инсон инро надонад. Ва ҷаҳлу нодони ва ситам дар миёни ҷин бисёр вуҷуд дорад. Пас онон дар ҳангоми уқубат ва муҷозот кардан зиёдтар аз он, ки сазовор бошад, уқубат медиҳанд ва гоҳ вақте монанди инсонҳои аҳмақ ва нодон бахотири кори ночизе ва беҳудагӣ ва азият кардан вориди бадани инсон мешаванд.

Хулосаи иллатҳои ҷинзадагӣ

1- Ишқи ҷин (пари) яъне: Зани ҷини ошиқи марди инси шавад, ва ё инки марди ҷини ошиқи зани инси шавад.

2- Дохил шудани ҷин аз роҳи сеҳр (ҷоду) ва ин чунин аст, ки ҷодугаре бахотири озор ва

азияти шахсе ҷинро амр мекунад, ки дар баданаш дохил шавад.

3- Зулму ситами инсон ба онҳо ва ё рехтани оби гарм ва ё бо афтодан ба руяшон ва ё бо пешоб кардан бар онон.

4- Зулму ситами ҷин бар инсон ва он чунин аст, ки бидуни ягон сабаб дохили баданаш гардад ва ӯро озор диҳад, ва ин дар чанд ҳолат мешавад, ки аз он ҷумла:

1) Хашми (ғазаби) зиёд.

2) Бисёр тарсидан.

3) Гирифтори сахт дар шаҳавот ва гуноҳон.

4) Ғафлати бисёр.

5) Андуҳи бисёр.

6) Хушҳолии бисёр.

<u>Нишонаҳои ҷинзадагӣ</u>

Бисёри ҷин задагиҳо монанди дигар касалҳо аломат ва нишонаҳои хоси худро дорад. Ва донистани ин нишонаҳо барои муъоличҷа кунанда аҳамияти хоссе дорад. Ва ин нишонаҳо ду қисм мебошанд:

Якум: Нишонаҳои он дар хоб.

Дуюм: Нишонаҳои он дар бедори.

<u>Нишонаҳои ҷинзадагӣ дар хоб чунин аст:</u>

1- Парешони ва камхобӣ.

2- Бисёр (бор-бор) бедор шудан дар шаб.

3- Кобус, яне: инсон дар хобаш чизи тарснок мебинад ва наметавонад ҳаракат кунад, ва касеро ба фарёд биталабад (Сиёҳи ё махлуқоти бадҳайбат дидан).

4- Хобҳои ваҳшатнок.

5- Ҳамеша дидани баъзе ҳайвонот дар хоб монанди: гурба, саг, шутур, мор, шер, рубаҳ, муш... .

6- Ханда ё гиря ва фарёд задан дар хоб.

7- Нола кардан дар хоб.

8- Баланд шудан дар хоб бидуни шуъур ва роҳ рафтан дар хоб.

9- Дар хоб дидани афроде, ки бисёр баланданд ва ё бисёр кутоҳанд, ва ё дидани афроди сиёҳ дар хоб.

Нишонаҳои ҷинзадагӣ дар бемор

1- Сардардии доими, (ба шарте, ки беморӣ чашмдард ё гушдард ё бинидард ва ҳалқ ва ё дандон ё меъдадард набошад).
2- Аз зикри Худо ва намозу ибодат кароҳият дошта бошад.
3- Парешону хиёли шуда бошад.
4- Эҳсоси дилтанги кунад.
5- Ба гуша нишини ва танҳоги майл дошта бошад.
6- Ангуштонӣ даст ва пояшро хоб барад.
7- Дард кардани узве аз узвҳои бадаш, ки духтурон аз муолаҷаи он оҷиз мондаанд.
8- Шунидани садоҳои аҷибу ғариб.
9- Ғаш кардан.

Машруъияти илоҷи мас (ҷинзадагӣ)

Беягон шак дохил шудани ҷин дар бадани инсон аз ҷумлаи зулм ва ситаме ҳаст, ки шариати исломӣ аз он наҳйи кардааст ва аз байн бурдани зулм аз ҷумлаи корҳое аст, ки ба инсон аҷру подош дода мешавад. Ва расусуллоҳ (с) моро амр карданд, ки ба фарёди мазлумон бирасем ва ононро ёрӣ намоем. Ва дар ҳадисе фармудааст:

«انصر أخاك ظالما أو مظلوما ..».

«Бародаратро ёрӣ кун, хоҳ золим бошад ё мазлум, агар золим аст ӯро аз ситам боз дор, ки ин ёрии ӯ мебошад».[1]

Ва дар ҳадиси дигар фармудаанд:

«من استطاع أن ينفع أخاه فليفعل».

«Касе, ки метавонад ба бародараш фоидае бирасонад, пас онро анҷом диҳад».[2]

1- Бухорӣ 2444

2- Муслим (2199)

Пас шахси муъоличакунанда бо тиловати Қуръон ва хондани дуоҳо ва зикрҳои шаръӣ ба ёрии он мазлум мешитобад то он ҷини золимро аз бадани ӯ берун кунад.

Сифатҳои муъоличакунанда

1- Ихлос дошта бошад.
2- Дорои ақидаи саҳеҳ бошад.
3- Мутамассик ва побанд ба аҳкоми Қуръон ва суннат бошад.
4- Ба роҳҳои шайтон ва ҳолатҳои ҷин огоҳи дошта бошад.
5- Дорои илму огоҳи бошад, хусусан ба усулӣ дин ва умури даъват.
6- Бар тоъат ва ибодатӣ Худованд давомнок бошад.
7- Аз муҳаррамот дури кунад.
8- Аз бидъат дури кунад.
9- Дуъоҳо ва зикрҳои ворид шударо доимо хонад. Ва....

Кайфияти (чигунагии) илоҷ:

Илоҷ се марҳила дорад:

Марҳилаи аввал пеш аз муъолиҷа кардан

1- Таваккал ба Худованд карда дуо кунад, ки Худованд кушоиш диҳад ва ӯро дар ин кор ёрӣ кунад.
2- Пок сохтанӣ он хона ва маконе, ки дар он муъолиҷа мекунанд, бо берун карданӣ суратҳо ва чизҳои мункаре, ки монеъи даромаданӣ фариштагон мегардад.
3- Берун овcovarданӣ таъвиз (тумор) ва дуъоҳое, ки дар гардан ва дасти мариз аст.
4- Амр кардани занҳо ба риъоят кардани ҳиҷоби комил ва ҳамроҳи маҳрамаш бошад.
5- Бо таҳорат ва покиза будан, бояд шахси муъолиҷашаванда ва ҳозирин таҳорат кунанд.
6- Чанд дақиқае дар бораи имон ба Худо ва тавакал ба Ӯ барои ҳозирин суҳбат кунад.

Марҳилаи дуюм: Илоҷ

Дастӣ худро бар рӯи сари бемор бигзорад, ва бо тартил ва садои баланд оятҳои зеринро дар гушаш бихонад.

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

١ - ﴿بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ١ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٢ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ٣
مَٰلِكِ يَوۡمِ ٱلدِّينِ ٤ إِيَّاكَ نَعۡبُدُ وَإِيَّاكَ نَسۡتَعِينُ ٥ ٱهۡدِنَا ٱلصِّرَٰطَ ٱلۡمُسۡتَقِيمَ ٦
صِرَٰطَ ٱلَّذِينَ أَنۡعَمۡتَ عَلَيۡهِمۡ غَيۡرِ ٱلۡمَغۡضُوبِ عَلَيۡهِمۡ وَلَا ٱلضَّآلِّينَ ٧﴾[1].
[سورة الفاتحة ١- ٧]

٢ - ﴿الٓمٓ ١ ذَٰلِكَ ٱلۡكِتَٰبُ لَا رَيۡبَۛ فِيهِۛ هُدٗى لِّلۡمُتَّقِينَ ٢ ٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ
بِٱلۡغَيۡبِ وَيُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَمِمَّا رَزَقۡنَٰهُمۡ يُنفِقُونَ ٣ وَٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ بِمَآ أُنزِلَ

---

[1] Тарҷума: «1. Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон. 2. Ҳамд (ситоиш) барои Худо – он Парвардигори ҷаҳониён, 3. Бахшандаи меҳрубон. 4. (ва) Молики рӯзи ҷазо. 5. Фақат Туро мепарастем ва танҳо аз Ту ёрӣ мехоҳем, 6. Моро ба роҳи рост роҳи касоне, ки бар онҳо инъом намудаӣ, ҳидоят фармо, 7. ки он роҳи ғайри хашмшудагон ва гумроҳон аст». Сураи Фотиҳа 1-7.

إِلَيۡكَ وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبۡلِكَ وَبِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ يُوقِنُونَ ۝٤ أُوْلَٰٓئِكَ عَلَىٰ هُدٗى مِّن
رَّبِّهِمۡۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ۝٥﴾[1].

[سورة البقرة ١-٥]

٣ - ﴿وَإِلَٰهُكُمۡ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞۖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلرَّحۡمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ ۝١٦٣ إِنَّ فِي خَلۡقِ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَٱخۡتِلَٰفِ ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ وَٱلۡفُلۡكِ ٱلَّتِي تَجۡرِي فِي ٱلۡبَحۡرِ بِمَا
يَنفَعُ ٱلنَّاسَ وَمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مِن مَّآءٖ فَأَحۡيَا بِهِ ٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَا
وَبَثَّ فِيهَا مِن كُلِّ دَآبَّةٖ وَتَصۡرِيفِ ٱلرِّيَٰحِ وَٱلسَّحَابِ ٱلۡمُسَخَّرِ بَيۡنَ ٱلسَّمَآءِ
وَٱلۡأَرۡضِ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ۝١٦٤﴾[2].

[سورة البقرة ١٦٣-١٦٤]

٤ - ﴿ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡحَيُّ ٱلۡقَيُّومُۚ لَا تَأۡخُذُهُۥ سِنَةٞ وَلَا نَوۡمٞۚ لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ مَن ذَا ٱلَّذِي يَشۡفَعُ عِندَهُۥٓ إِلَّا بِإِذۡنِهِۦۚ يَعۡلَمُ مَا بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ وَمَا
خَلۡفَهُمۡۖ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيۡءٖ مِّنۡ عِلۡمِهِۦٓ إِلَّا بِمَا شَآءَۚ وَسِعَ كُرۡسِيُّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ

---

[1] Тарҷума «1. Алиф. Лом. Мим. 2. Ин аст ҳамон китобе, ки дар он ҳеҷ шакке нест. Парҳезгоронро раҳнамост: 3. Онон, ки ба ғайб имон меоваранд ва намоз мегузоранд ва аз он чӣ рӯзияшон додаем, инфоқ (харҷ) мекунанд. 4. ва онон, ки ба он чӣ бар ту ва бар паёмбарони пеш аз ту нозил шудааст, имон меоваранд ва ба охират яқин доранд. 5. Онҳо аз сӯи Парвардигорашон қарини ҳидоятанд ва худ растагоронанд». Сураи Бақара 1-5.

[2] Тарҷума: «163. Худои шумо Худоест якто. Худое барҳақ, ҷуз ӯ нест бахшоянда ва меҳрубон! 164. Дар офариниши осмонҳову замин ва дар рафтуомади шабу рӯз ва дар киштиҳое, ки дар дарё мераванд ва мояи суди мардуманд ва дар бороне, ки Худо аз осмон фурӯ мефиристад, то замини мурдаро ба он зинда созад ва ҷунбандагонро дар он барангезад ва дар ҳаракати бодҳо ва абрҳои ромшуда миёни замину осмон, барои хирадмандоне, ки дармеёбанд, нишонаҳост!» Сураи Бақара 163, 164.

وَٱلۡأَرۡضَۖ وَلَا يَـُٔودُهُۥ حِفۡظُهُمَاۚ وَهُوَ ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡعَظِيمُ ٢٥٥ لَآ إِكۡرَاهَ فِي ٱلدِّينِۖ قَد
تَّبَيَّنَ ٱلرُّشۡدُ مِنَ ٱلۡغَيِّۚ فَمَن يَكۡفُرۡ بِٱلطَّٰغُوتِ وَيُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱسۡتَمۡسَكَ
بِٱلۡعُرۡوَةِ ٱلۡوُثۡقَىٰ لَا ٱنفِصَامَ لَهَاۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ٢٥٦ ٱللَّهُ وَلِيُّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
يُخۡرِجُهُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَوۡلِيَآؤُهُمُ ٱلطَّٰغُوتُ
يُخۡرِجُونَهُم مِّنَ ٱلنُّورِ إِلَى ٱلظُّلُمَٰتِۗ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ
٢٥٧﴾[1].

[سورة البقرة ٢٥٥-٢٥٧]

٥ - ﴿ءَامَنَ ٱلرَّسُولُ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِ مِن رَّبِّهِۦ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَۚ كُلٌّ ءَامَنَ بِٱللَّهِ
وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ لَا نُفَرِّقُ بَيۡنَ أَحَدٖ مِّن رُّسُلِهِۦۚ وَقَالُواْ سَمِعۡنَا
وَأَطَعۡنَاۖ غُفۡرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيۡكَ ٱلۡمَصِيرُ ٢٨٥ لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ نَفۡسًا إِلَّا وُسۡعَهَاۚ لَهَا
مَا كَسَبَتۡ وَعَلَيۡهَا مَا ٱكۡتَسَبَتۡۗ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذۡنَآ إِن نَّسِينَآ أَوۡ أَخۡطَأۡنَاۚ رَبَّنَا
وَلَا تَحۡمِلۡ عَلَيۡنَآ إِصۡرٗا كَمَا حَمَلۡتَهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِنَاۚ رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلۡنَا مَا

---

[1]- Тарҷума: «255. Аллоҳ худоест, ки ҳеҷ маъбуде барҳақ ҷуз Ӯ нест. Зиндаву тадбиркунандаи ҳама чиз аст. На хоби сабук (пинак) ӯро фаро мегирад ва на хоби сангин. Аз они ӯст, ҳар чӣ дар осмонҳо ва замин аст. Чӣ касе ҷуз ба иҷозати ӯ дар назди ӯ шафоъат кунад? Он чиро, ки пеши рӯ ва он чиро, ки пушти сарашон аст, медонад ва ба илми ӯ ҷуз он чӣ Худ хоҳад, иҳота натавонанд ёфт. Курсии ӯ осмонҳо ва заминро дар бар дорад. Нигаҳдории онҳо бар ӯ душвор нест. ӯ баландпояву бузург аст! 256. Дар дин ҳеҷ маҷбурие нест. Ҳидоят аз гумроҳӣ мушаххас шудааст. Пас ҳар кас, ки ба тоғут куфр варзад ва ба Худо имон оварад, ба чунон риштаи устуворе чанг зада, ки гусастанаш набошад. Худо шунаво ва доност! 257. Худо ёвари мӯъминон аст. Онҳоро аз торикиҳо ба равшанӣ мебарад. Вале онон, ки кофир шудаанд, тоғут (*бутҳо ва худоҳои дурӯғин*) ёвари онҳост, ки онҳоро аз равшанӣ ба торикиҳо мекашад. Инҳо ҷаҳаннамиёнанд ва ҳамвора дар он хоҳанд буд». Сураи Бақара 255-257.

لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِۦۖ وَٱعۡفُ عَنَّا وَٱغۡفِرۡ لَنَا وَٱرۡحَمۡنَآۚ أَنتَ مَوۡلَىٰنَا فَٱنصُرۡنَا عَلَى
ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٢٨٦﴾[1].

[سورة البقرة ٢٨٥- ٢٨٦]

٦ - ﴿شَهِدَ ٱللَّهُ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَأُوْلُواْ ٱلۡعِلۡمِ قَآئِمَۢا بِٱلۡقِسۡطِۚ لَآ إِلَٰهَ
إِلَّا هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١٨﴾ إِنَّ ٱلدِّينَ عِندَ ٱللَّهِ ٱلۡإِسۡلَٰمُۗ وَمَا ٱخۡتَلَفَ ٱلَّذِينَ
أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡعِلۡمُ بَغۡيَۢا بَيۡنَهُمۡۗ وَمَن يَكۡفُرۡ بِـَٔايَٰتِ
ٱللَّهِ فَإِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ﴿١٩﴾[2].

[سورة آل عمران ١٨-١٩]

---

[1]- Тарҷума: «285. Паёмбар худ ба он чӣ аз ҷониби Парвардигораш ба ӯ нозил шуда, имон дорад. Ва ҳамаи мӯъминон ба Худову фариштагонаш ва китобҳояш ва паёмбаронаш имон доранд. Миёни ҳеҷ яке аз паёмбаронаш фарқе намениҳем. Гуфтанд: «Шунидем ва итоъат кардем, эй Парвардигори мо, омурзиши туро хосторем, ки саранҷоми ҳама ба сӯи туст!» 286. Худо ҳеҷ касро ҷуз ба андозаи тоқаташ амр намекунад. Некиҳои ҳар кас аз они худи ӯст ва бадиҳояш аз они худи ӯст. «Эй Парвардигори мо, агар фаромӯш кардаем ё хатое кардаем, моро бозхост макун! Эй Парвардигори мо, он гуна ки бар умматҳои пеш аз мо таклифи гарон ниҳодӣ, таклифи гарон бар мо манеҳ ва он чиро, ки тоқати он надорем, бар мо таклиф макун! Гуноҳи мо бубахш ва моро биёмурз ва бар мо раҳмат овар! Ту мавлои мо ҳастӣ. Пас моро бар гурӯҳи кофирон пирӯз гардон!» Сураи Бақара 285 – 286.

[2]- Тарҷума: «18. Аллоҳ гувоҳӣ дод, ки ҳеҷ Худое (барҳақ) ҷуз ӯ нест. Ва гувоҳӣ доданд фариштагону донишмандон дар он ҳол, ки Худо тадбиркунандаи олам аст ба адл. Худое (барҳақ) ҷуз ӯ нест, ки пирӯзманду ҳаким аст! 19. Ҳар ойна дин дар назди Худо дини Ислом аст. Ва аҳли Китоб роҳи хилоф рафтанд, аз рӯи ҳасад аз он пас, ки ба ҳаққонияти он дин огоҳ шуданд. Онон, ки ба оёти Худо кофир шуданд, бидонанд, ки албатта Ӯ ба зудӣ ба ҳисобашон хоҳад расид.» Сураи Оли Умрон 18-19.

٧ - ﴿إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰ عَلَى
ٱلۡعَرۡشِۖ يُغۡشِى ٱلَّيۡلَ ٱلنَّهَارَ يَطۡلُبُهُۥ حَثِيثًا وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَ وَٱلنُّجُومَ
مُسَخَّرَٰتِۭ بِأَمۡرِهِۦٓۗ أَلَا لَهُ ٱلۡخَلۡقُ وَٱلۡأَمۡرُۗ تَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٥٤﴾﴾[1].

[سورة الأعراف ٥٤]

٨ - ﴿أَفَحَسِبۡتُمۡ أَنَّمَا خَلَقۡنَٰكُمۡ عَبَثًا وَأَنَّكُمۡ إِلَيۡنَا لَا تُرۡجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ
ٱلۡمَلِكُ ٱلۡحَقُّۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَن يَدۡعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا
ءَاخَرَ لَا بُرۡهَٰنَ لَهُۥ بِهِۦ فَإِنَّمَا حِسَابُهُۥ عِندَ رَبِّهِۦٓۚ إِنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿١١٧﴾
وَقُل رَّبِّ ٱغۡفِرۡ وَٱرۡحَمۡ وَأَنتَ خَيۡرُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١١٨﴾﴾[2].

[سورة المؤمنون ١١٥- ١١٨]

---

[1]- Тарҷума: «54. Парвардигори шумо Аллоҳ аст, ки осмонҳову заминро дар шаш рӯз офарид. Пас бар Арш муставӣ шуд Рӯзро ба шаб мепӯшонад ва шаб шитобон онро металабад (инчунин рӯз ҳам шабро мепӯшонад ва шитобон онро металабад). Ва офтобу моҳ ва ситорагон мусаххари фармони ӯ ҳастанд. Огоҳ бошед, ки ӯрост офаринишу фармонравоӣ. Худо, он Парвардигори ҷаҳониён, бағоят бузург аст!» Сураи Аъроф 54.

[2]- Тарҷума: «115. Оё пиндоштед, ки шуморо беҳуда офаридаем ва шумо ба назди Мо бозгардонида намешавед?» 116. Пас бартар аст, Худои якто, он фармонравои ростин. Ҳеҷ Худое барҳақ ҷуз ӯ нест! Парвардигори Арши гиромиқадр аст. 117. Он кас, ки ҷуз Худои якто худои дигареро мехонад, ки ба ҳаққонияташ ҳеҷ бурҳоне надорад, ҳаройна, ҳисобаш назди Парвардигораш хоҳад буд. Албатта, кофирон наҷот намеёбанд. 118. Ва бигӯ: «Эй Парвардигори ман, биёмурзу раҳмат кун ва Ту беҳтарини раҳматкунандагон ҳастӣ!» Сураи Муъминун 115-118.

٩ - ﴿وَٱلصَّٰٓفَّٰتِ صَفّٗا ١ فَٱلزَّٰجِرَٰتِ زَجۡرٗا ٢ فَٱلتَّٰلِيَٰتِ ذِكۡرًا ٣ إِنَّ إِلَٰهَكُمۡ
لَوَٰحِدٞ ٤ رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَا وَرَبُّ ٱلۡمَشَٰرِقِ ٥ إِنَّا زَيَّنَّا
ٱلسَّمَآءَ ٱلدُّنۡيَا بِزِينَةٍ ٱلۡكَوَاكِبِ ٦ وَحِفۡظٗا مِّن كُلِّ شَيۡطَٰنٖ مَّارِدٖ ٧ لَّا
يَسَّمَّعُونَ إِلَى ٱلۡمَلَإِ ٱلۡأَعۡلَىٰ وَيُقۡذَفُونَ مِن كُلِّ جَانِبٖ ٨ دُحُورٗاۖ وَلَهُمۡ عَذَابٞ
وَاصِبٌ ٩ إِلَّا مَنۡ خَطِفَ ٱلۡخَطۡفَةَ فَأَتۡبَعَهُۥ شِهَابٞ ثَاقِبٞ ١٠﴾[1].

[سورة الصافات ١- ١٠]

١٠ - ﴿وَإِذۡ صَرَفۡنَآ إِلَيۡكَ نَفَرٗا مِّنَ ٱلۡجِنِّ يَسۡتَمِعُونَ ٱلۡقُرۡءَانَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوٓاْ
أَنصِتُواْۖ فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوۡاْ إِلَىٰ قَوۡمِهِم مُّنذِرِينَ ٢٩ قَالُواْ يَٰقَوۡمَنَآ إِنَّا سَمِعۡنَا كِتَٰبًا
أُنزِلَ مِنۢ بَعۡدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِ يَهۡدِيٓ إِلَى ٱلۡحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٖ
مُّسۡتَقِيمٖ ٣٠ يَٰقَوۡمَنَآ أَجِيبُواْ دَاعِيَ ٱللَّهِ وَءَامِنُواْ بِهِۦ يَغۡفِرۡ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمۡ

---

[1] Тарҷума: «1. Савганд ба он фариштагон, ки барои ниёиш саф бастаанд, 2. савганд ба он фариштагон, ки (шаётин ва ё абрҳоро) меронанд, 3. ва савганд ба он фариштагон, ки зикри Худоро мехонанд, 4. ки ҳаройна, Худои шумо, Худои яктост. 5. Парвардигори осмонҳову замин аст ва ҳар чӣ дар миёни онҳост. Ва Парвардигори машриқҳост! 6. Ҳаройна, Мо осмони дунёро ба зинати ситорагон биёростем. 7. Ва аз ҳар шайтони нофармон нигаҳ доштем. 8. То сухани сокинони олами болоро нашнаванд ва аз ҳар сӯй ронда шаванд. 9. То ронда шаванд ва барои онҳост азобе доим. 10. Магар он шайтон, ки ногаҳон чизе бирабояд ва ногаҳон шӯълаи сӯзандае дунболаш кунад.» Сураи Соффот 1-10

وَيُجِرۡكُم مِّنۡ عَذَابٍ أَلِيمٖ ﴿٣١﴾ وَمَن لَّا يُجِبۡ دَاعِيَ ٱللَّهِ فَلَيۡسَ بِمُعۡجِزٖ فِي
ٱلۡأَرۡضِ وَلَيۡسَ لَهُۥ مِن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءُۚ أُوْلَٰٓئِكَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ﴿٣٢﴾﴾[1].

[سورة الأحقاف ٢٩ -٣٢]

١١ - ﴿يَٰمَعۡشَرَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِ إِنِ ٱسۡتَطَعۡتُمۡ أَن تَنفُذُواْ مِنۡ أَقۡطَارِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ فَٱنفُذُواْۚ لَا تَنفُذُونَ إِلَّا بِسُلۡطَٰنٖ ﴿٣٣﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
﴿٣٤﴾ يُرۡسَلُ عَلَيۡكُمَا شُوَاظٞ مِّن نَّارٖ وَنُحَاسٞ فَلَا تَنتَصِرَانِ ﴿٣٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾﴾[2].

[سورة الرحمن ٣٣-٣٦]

---

[1]- Тарҷума: «29. Ва гурӯҳе аз ҷинро назди ту равона кардем, то Қуръонро бишнаванд. Чун ба наздаш расиданд, гуфтанд: «Гӯш фаро диҳед! Чун (тиловати Қуръон) ба поён омад монанди бимдиҳандагоне назди қавми худ бозгаштанд. 30.Гуфтанд: «Эй қавми мо, ҳаройна, мо китоберо шунидем, ки баъд аз Мӯсо нозил шуда, китобҳои пешинро тасдиқ мекунад ва ба ҳақ ва роҳи рост роҳ менамояд. 31. Эй қавми мо, ин даъваткунандаи Худоро посух гӯед ва ба ӯ имон биёваред, то Худо гуноҳҳоятонро биёмурзад ва шуморо аз азобе дардовар дар амон дорад. 32. Ва ҳар касе, ки ба ин даъваткунанда ҷавоб нагӯяд, наметавонад, дар рӯйи замин аз Худои барҳақ бигурезад ва ӯро ҷуз Худои барҳақ ҳеҷ ёваре нест ва дар гумроҳии ошкорест!» Сураи Аҳқоф 29-32.

[2]- Тарҷума: «33. Эй гурӯҳи ҷинниёну одамиён, агар метавонед, ки аз канораҳои осмонҳову замин берун равед, берун равед! Вале берун натавонед рафт, магар бо доштани қудрате. 34. Пас, кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро дурӯғ мешуморед? 35. Бар шумо шӯълае бедуд фиристода шавад ё дуде бе шӯъла, пас, бо ӯ муқобила натавонед кард. 36. Пас, кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро дурӯғ мешуморед?.» Сураи Ар-Раҳмон 33-36.

١٢ -﴿لَوۡ أَنزَلۡنَا هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانَ عَلَىٰ جَبَلٖ لَّرَأَيۡتَهُۥ خَٰشِعٗا مُّتَصَدِّعٗا مِّنۡ خَشۡيَةِ ٱللَّهِۚ
وَتِلۡكَ ٱلۡأَمۡثَٰلُ نَضۡرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَتَفَكَّرُونَ ٢١ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا
هُوَۖ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِۖ هُوَ ٱلرَّحۡمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ ٢٢ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا
هُوَ ٱلۡمَلِكُ ٱلۡقُدُّوسُ ٱلسَّلَٰمُ ٱلۡمُؤۡمِنُ ٱلۡمُهَيۡمِنُ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡجَبَّارُ ٱلۡمُتَكَبِّرُۚ سُبۡحَٰنَ
ٱللَّهِ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ٢٣ هُوَ ٱللَّهُ ٱلۡخَٰلِقُ ٱلۡبَارِئُ ٱلۡمُصَوِّرُۖ لَهُ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰۚ
يُسَبِّحُ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ٢٤﴾[1].

[سورة الحشر ٢٠- ٢٤]

١٣ -﴿قُلۡ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ ٱسۡتَمَعَ نَفَرٞ مِّنَ ٱلۡجِنِّ فَقَالُوٓاْ إِنَّا سَمِعۡنَا قُرۡءَانًا عَجَبٗا ١
يَهۡدِيٓ إِلَى ٱلرُّشۡدِ فَـَٔامَنَّا بِهِۦۖ وَلَن نُّشۡرِكَ بِرَبِّنَآ أَحَدٗا ٢ وَأَنَّهُۥ تَعَٰلَىٰ جَدُّ رَبِّنَا
مَا ٱتَّخَذَ صَٰحِبَةٗ وَلَا وَلَدٗا ٣ وَأَنَّهُۥ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى ٱللَّهِ شَطَطٗا ٤ وَأَنَّا
ظَنَنَّآ أَن لَّن تَقُولَ ٱلۡإِنسُ وَٱلۡجِنُّ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبٗا ٥ وَأَنَّهُۥ كَانَ رِجَالٞ مِّنَ

---

[1] Тарҷума: «20. Аҳли дӯзах ва аҳли биҳишт бо ҳам баробар нестанд. Аҳли биҳишт худ комёфтагонанд. 21. Агар ин Қуръонро бар кӯҳ нозил мекардем, аз хавфи Худо онро тарсида ва шикофхӯрда медидӣ. Ва ин мисолҳоест, ки барои мардум меоварем, шояд ба фикр фурӯ раванд. 22. Ӯст Худои ягона, ки ҳеҷ Худое барҳақ ҷуз ӯ нест. Донои ниҳону ошкор ва бахшояндаву меҳрубон аст! 23. Ӯст Худои ягона, ки ҳеҷ Худое дигаре барҳақ ҷуз ӯ нест, фармонравост, пок аст, саломат аст (аз ҳар айбу нуқс), эминибахш аст, нигаҳбон аст, пирӯзманд аст, ғолибу худихтиёру бузургвор аст. Ва аз ҳар чӣ барои ӯ шарик қарор медиҳанд, пок аст! 24. Ӯст Худое, ки офаридгор аст, эҷодкунанда ва суратбахш аст, номҳои некӯ ӯрост. Ҳар чӣ дар осмонҳо ва замин аст, тасбеҳгӯйи ӯ ҳастанд ва ӯ пирӯзманду ҳаким аст!». Сураи Ҳашр 20-24.

ٱلۡإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٖ مِّنَ ٱلۡجِنِّ فَزَادُوهُمۡ رَهَقٗا ۝٦ وَأَنَّهُمۡ ظَنُّواْ كَمَا ظَنَنتُمۡ
أَن لَّن يَبۡعَثَ ٱللَّهُ أَحَدٗا ۝٧ وَأَنَّا لَمَسۡنَا ٱلسَّمَآءَ فَوَجَدۡنَٰهَا مُلِئَتۡ حَرَسٗا
شَدِيدٗا وَشُهُبٗا ۝٨ وَأَنَّا كُنَّا نَقۡعُدُ مِنۡهَا مَقَٰعِدَ لِلسَّمۡعِۖ فَمَن يَسۡتَمِعِ ٱلۡأٓنَ يَجِدۡ
لَهُۥ شِهَابٗا رَّصَدٗا ۝٩﴾[1].

[سورة الجن ١ – ٩]

١٤ –﴿قُلۡ هُوَ ٱللَّهُ أَحَدٌ ۝١ ٱللَّهُ ٱلصَّمَدُ ۝٢ لَمۡ يَلِدۡ وَلَمۡ يُولَدۡ ۝٣ وَلَمۡ يَكُن لَّهُۥ
كُفُوًا أَحَدُۢ ۝٤﴾[2].

[سورة الإخلاص ١-٤]

---

[1] Тарҷума: «1. Бигӯ: «Ба ман ваҳй шудааст, ки гурӯҳе аз ҷин гӯш фаро доданду гуфтанд, ки мо, ҳаройна, Қуръоне аҷиб шунидем. 2. Ба роҳи рост ҳидоят мекунад. Пас, мо ба он имон овардем ва ҳаргиз касеро шарики Парвардигорамон намесозем. 3. Ва албатта, азамати Парвардигори мо олист. На ҳамсаре гирад ва на фарзанде дорад. 4. Ва бехиради мо дар бораи Худо суханоне ба ноҳақ мегуфт. 5. Ва мо, ҳаройна, мепиндоштем, одаму ҷин дар бораи Худо, ҳаргиз, дурӯғ намегӯянд. 6. Ва низ мардоне буданд аз одамиён, ки ба мардоне аз ҷин паноҳ мебурданд ва бар саркашиашон меафзуданд. 7. Ҳамчунон, ки шумо мепиндоштед, онҳо ҳам мепиндоштанд, ки Худо, ҳаргиз, ҳеҷ касро дубора зинда намесозад. 8. Мо ба осмон расидем ва онро пур аз нигаҳбонони қудратманду шиҳобҳо (ситорагон) ёфтем. 9. Ва мо, ҳаройна, дар ин ҷойҳо, ки метавон гӯш фаро дод, менишастем. Аммо ҳар кӣ акнун барои гӯш кардан (гӯш додани малоикаҳо) нишинад, шиҳоберо (оташпораеро) дар камини худ ёбад» Сураи Ҷин 1-9

[2] Тарҷума: «1.Бигӯ: «ӯст Худои якто, 2. Худое, ки дар ҳоҷат ба Ӯ рӯ оранд, 3. на зодааст ва на зода шуда 4. ва на ҳеҷ кас ҳамтои ӯст!». Сураи Ихлос, 1-4.

١٥ -﴿قُلۡ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلۡفَلَقِ ۝١ مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ۝٢ وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ۝٣
وَمِن شَرِّ ٱلنَّفَّٰثَٰتِ فِي ٱلۡعُقَدِ ۝٤ وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ۝٥﴾[1].

[سورة الفلق ١- ٥]

١٦ -﴿قُلۡ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلنَّاسِ ۝١ مَلِكِ ٱلنَّاسِ ۝٢ إِلَٰهِ ٱلنَّاسِ ۝٣ مِن شَرِّ ٱلۡوَسۡوَاسِ
ٱلۡخَنَّاسِ ۝٤ ٱلَّذِي يُوَسۡوِسُ فِي صُدُورِ ٱلنَّاسِ ۝٥ مِنَ ٱلۡجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ ۝٦﴾[2].

[سورة الناس ١-٦]

Баъд аз тиловати ин оятҳо ё ҷин аз бадани инсон дур мешавад ва ё яке аз чунин ҳолатҳо дида мешавад:

1) Касали ғаш мекунад.

2) Фарёд мезанад.

3) Дастонашро ба гушҳояш мегузорад (То инки Қуръонро нашунавад).

4) Фарёд мезанад ва мегуяд: Қуръон нахонед.

---

[1] Тарҷума: «1. Бигӯ: «Ба Парвардигори субҳдам паноҳ мебарам, 2. аз шарри он чӣ биёфаридааст 3. ва аз шарри шаб чун дарояд 4. ва аз шарри ҷодугароне, ки дар гиреҳҳо медаманд 5. ва аз шарри ҳасуд чун ҳасад меварзад!». Сураи Фалақ, 1-5.

[2] Тарҷума: «1.Бигӯ: «Ба Парвардигори мардум паноҳ мебарам, 2. фармонравои мардум, 3.Худои мардум, 4. аз шарру васвасаи васвасагари ниҳонӣ (бозпас равандааст, вақте ки аз Худо кумак талаб карда шавад), 5. он кӣ дар дилҳои мардум васваса мекунад, 6. хоҳ аз ҷинниён бошад ё аз одамиён!». Сураи Нос, 1-6.

5) Садои аҷибе монанди садои ҳайвонот мебарорад.

6) Чашмонашро мебандад.

7) Баданаш меларзад.

Пас агар ин нишонаҳо дида шуд ӯро хитоб карда чунин саволҳоро бипурс:

Номат чист?

Дар кадом дин ҳастӣ?

Сababи даромаданат дар бадани ин инсон чист?

Оё касе дигар низ ҳамроҳи ту ҳаст?

Оё ба дастури кадом ҷодугаре дар бадани ин инсон даромадаӣ?

Дар куҷои бадан ҳастӣ?

Пас агар ҷини мусалмон бошад ӯро панду насиҳат кун, ва сабаби дохил шуданашро бидон, агар бахотири зулму ситам ин корро карда бошад, барояш баён кун, ки саранҷоми золимон дар рӯзи қиёмат сахт аст, ва агар бахотири ишқ ва ошиқи аст, барояш бигу: Ин кор дуруст нест ва ӯро аз азоби Худованд битарсон, ва агар ба хотири он бошад, ки дар ӯ зулм кардаанд, барояш бигу: Ин шахс қасди

озору азияти туро надошт зеро ӯ туро намебинад, ва касе ки қасдан кореро анҷом надода бошад сазовори уқубат нест, ва мусалмон бародари мусалмон аст.

Пас агар қабул кард ва берун шуд, шукронаи Худоро бигуед.

Ва пеш аз берун шуданаш бояд аҳд бибандад, ки дигар барнагардад ва ба касе озор надиҳад. Ва чинин бигуяд:

"Бо Худои бузург аҳд ва паймон мебандам, ки бидуни озор ва азият аз бадани ин шахс берун шавам, ва ҳаргиз ба суӣ ӯ ва ё мусалмони дигаре барнамегардам ва ҳеҷ мусалмонеро озор намедиҳам, агар ман аҳдамро шикастам пас лаънати Худо ва фариштагон ва ҳамаи мардум бар ман бод".

Баъд аз аҳд бастан бо гуфтани ассалому алайкум аз бадан берун мешавад, ва нуқтае ки бояд аҳамият дода шавад ин аст, ки бояд аз ангуштони даст ё пояш, ва ё гуш, ё бини ва ё даҳонаш берун шавад. Ва ҳаргиз ба вай иҷозат надиҳед ки аз чашм ё шикамаш берун шавад.

Аммо агар ҷин кофир бошад пеш аз ҳарчи ӯро ба ислом даъват кун, пас агар қабул кард ва мусалмон шуд барояш баён кун, ки вуҷудаш дар бадани ин шахс ва озор расонидан ба вай зулм аст ва бояд аз баданаш берун шавад.

Ва агар исломро қабул накард ва бар куфраш ва озор доданаш бар ин шахс боқи монд ӯро таҳдид кун ва оятҳои зикр шударо такрор кун ва "Оятулкурси, сураҳои Ёсин, Соффот, Духон, Ҷин, Ҳашр, Ҳуммаза, Аъло, ки ба ҷин озор ва ранҷ мерасонад бихон.

Ва агар бозҳам берун рафтанро инкор кард пас бо задани шонаҳо ва китфҳо ва бозуҳояш ҷинро маҷбур ба баромадан кун.

Марҳалаи сеюм: Баъд аз илоҷ

Барои инки ҷин натавонад бори дигар дар бадани инсон дохил шавад лозим аст, ки ба вай дастуроти зер дода шавад:

1. Побанди ва муҳофизат бар тоъат ва ибодат ва хусусан намозҳои панҷвақтаро бо ҷамоъат хондан.

2. Дури кардан аз гуноҳон ва мункарот.

3. Хондани сураи Бақара дар хона.

4. Бо таҳорат хоб кардан.

5. Хондани Оятулкурси пеш аз хоб.

6. Хондани дуъои хоб.

7. Хондани сураи Таборак пеш аз хобидан, агар хонда натавонад пас ба воситаи касет ё хондани каси дигар гуш кунад.

8. Хондани сураи Ёсин, ё гуш кардани он дар вақти саҳар.

9. Бисмиллоҳ гуфтан дар анҷоми ҳар кор.

10. Хондани азкори субҳ ва шом.

11. Танҳо хоб нарафтан.

12. Агар касали зан бошад бояд ӯро ба адо кардани ҳақи шавҳар ва риъоят кардани ҳиҷоб амр кард.

13. Хондани сурае ё баъзе аз Қуръон дар шабонарӯзи.

<u>Чанд насиҳат барои дар амон будан аз шарри ҷин</u>

1. Бар азкор ва дуъоҳои субҳу шом муҳофизат кун.

2. Қуръон бисёр тиловат кун ва ё онро бисёр гуш кун.

3. Ҳаргоҳ ки аз ҷой баланди париди "Бисмиллоҳ" бигу.

4. Ҳаргоҳ оби доғ руӣ замин рехти, Бисмиллоҳ бигу.

5. Ҳаргоҳ дохили хонаи торик шуди Бисмиллоҳ бигу.

6. Ҳаргоҳ чизи сангинро бар замин андохти Бисмиллоҳ бигу.

7. Ҳаргиз дар сурох пешоб накун.

8. Танҳо хоб накун, дар сурати маҷбур мондан ҳатман бо таҳорат ва дуъоҳои хобро хонда хоб кун.

9. Ба саг ё гурба озор нарасон.

10. Ба танҳои дар шаб ба саҳро нарав.

11. Мореро, ки дар хона мебини накуш, ва дар ин масала бар чунин нуқтаҳо таваҷҷуҳ кун:

Ҳаргоҳ дар хона море диди се рӯз ӯро ҳушдор деҳ ва ба ӯ бигу: "шуморо қасам медиҳам ба он аҳде, ки Сулаймон ибни Довуд аз шумо гирифта аст, ки ба мо озор ва азият накунед ва дубора зоҳир нашавед".

(Шарҳи Навави бар Муслим 7/494) .

Агар баъд аз се рӯз дубора ошкор шуд, пас ӯро бикуш.

Агар баъди се рӯз дубора ошкор шуд ва ӯро кушти пас дар ин сурат ё шайтон аст, ё ҷини яҳуди ва ё масеҳи, ва ё инки ҷини мусалмони саркаш аст, ё инки мори ҳақиқи аст.

Ҳаргоҳ дар хона море диди, ки ду хати сафед ё камараш сиёҳрӯй аст, ва ё мори думкалта диди ҳарчи зуд ӯро бикуш, чунки расули акрам (с) дастури куштани морҳои дорои чунин сифатро дода аст.

Дар беруни хона ҳар навъ мореро диди бикуш зеро ки Паёмбар (с) фақат аз куштани морҳое, ки дар хона аст, манъ карда аст.

Дар охир аз Худованди карим хоҳонам, ки ба фазлу карами хеш гуноҳонамро афв кунад, ва

гузаштагонамро бибахшад ва ононро дар фирдавси боло ҷой диҳад.

Ва ҳамаи моро аз шарри шайтонҳо маҳфуз ва дар амон дорад.

Ва салому алайкум ва раҳматуллоҳи ва баракотуҳу.